

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

De caritate in proximos. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

De caritate in proximos.

CAP. IX.

QUANTO plus apud Gonzalum Christiana caritas, quàm vlla aut coniunctio sanguinis, aut humanæ necessitudinis ratio voluerit, cùm in rebus plurimis, tum in eo, quod in præsentia dicam, obseruatum est. Quidam erat ex prima Lusitaniæ nobilitate, cum quo Comiti Ludouico Gonzali patri aliqua, dum vixit, certas ob causas fuerat similitas. Vt Gonzalus ostenderet, non in ea se esse, quæ in multis mortalium est, detestanda opinione, vt crederet, paternas inimicitias perpetua quadã successione, veluti hæreditario iure, aut ex testamêto liberis relinqui, quin potius nihil sibi hoc in genere commune esse cum parête alio, quàm cum Christo, qui & inimicos diligi, & beneficiis deuinciri iubet; quibus potuit officiis cœpit hominem demereri. Non assiduas tantùm pro illo preces priuatim ad Deum fundebat, verumetiam manifesta quædam eximix caritatis & beneuolentiæ signa publicè atque in hominum oculis ipsi demonstrabat. Ad eum enim, honoris causâ, frequenter adibat; sermones cum ipso comiter & libenter serebat, multoque magis illi, quàm vlli ex suis, & in communibus salutationibus, & in priuatis colloquiis affabilem se ac beneuolam præbebat. Quamobrem quia Gonzali patre maximè fuerat in vita alienus, eum Gonzalus, vt sibi esset beneuolentiâ coniunctissimus, singularibus suis promeritis coëgit. Tãtam quippe filius virtutem admiratus, ita se illi tractandum, moderandumque commisit, vt non solum

lūm peccata, quæ apud ipsum cōfessione expiabat, sed omnia quoque animi sui sensu fidentissimè aperiret. Quo ex facto magnam sibi Gózalus apud eos, qui vetera illa dissidia norant, existimationem eximiosque virtuti conciliauit amores, & quæ demum diuinæ caritatis vis ac potentia sit, manifestū fecit: nemo enim non vidit, amorem illum, quo quis natura impellente eos prosequitur, quibus aliqua officij vel sanguinis necessitudine coniunctus est, quiq; non tantum in hominibus, sed in belluis quoque reperitur, longè ab eo differre, quæ vera Christi pietas erga ipsos etiam inimicos & hostes haberi præcipit. Circa socios infirmos & ægros maiorem in modum erat sollicitus. Cogitabat frequenter qua posset ratione eorum ægritudines & tædia leuare. Eos, qui decumbebant, inuisabat sæpè, & proximam à praudio horam illis plerumque dabat. Aliquando etiam, tum præsertim, cū magnus erat ægrotantiū numerus, ne qua illis in re deesset, ipsis quoq; sanis in valetudinariū cōuocatis perq; preparata subsellia dispositis opportuno tēpore, & cōtēperata voce, ne quid molestiæ agris inferret, de recto sanitatis vsu, deq; spiritali ægritudinū fructu aliquid in cōmune dicebat; infirmosq; vt æquo animo morbi incōmoda ferrēt, atq; à Dei nutu toti penitusq; pēderent; valētes aut, vt ad omnia pietatis opera, quæ admodū cuiq; iuxta officij statusque sui rôem prōptū esset, vires neruosq; intēderēt, amicè & beneuolè hortabatur. Promulgatū erat per orbē Christianū quadraginta dierū Iubilæū. Inter alias cōditiones quas Pōtifex ab iis requirebat, qui essent indulgētias lucraturi, illa vna erat, vt quisq; pro facultate stipē egenis erogaret. Hinc capta à Gózalo occasio ré faciendi, qua socij & animis suis

L

vtilis

utiles esse possent, & suam in proximos caritatem
 abundè exercebant. Statuit quippe, vt toto eo qua-
 draginta dierũ tẽpore (Indicam tunc prouinciã mo-
 derabatur) per hebdomadas singulas ipso Veneris
 die, quo erat ex Iubilæi præscripto ieiunandum,
 mediam partem eorũ, quæ cuiq; essent ad comedẽ-
 dum apposita, ad vinctos deferrèt. Cumq; plerique
 Gonzalũ imitati præter aquã & panem nihil illo die
 sumerent, non partẽ dũtaxat mediã, sed totum in-
 super opsonium deferebãt. Ad hoc verò misericor-
 diæ opus plura alia submissionis, caritatis, & virtu-
 tum plurimarũ officia, non tantũ consentiente, sed
 etiam statuente Gonzalo socij addebãt. Distributis
 enim per singulos cibariis, quidã mundando carce-
 ri, alij deferendis ad vicinũ mare sordibus, alij re-
 bus similibus operam dabant; quibus perfectis ad
 ipsos iterum redibãt vinctos corporali iã cibo refe-
 ctos, eorumq; animos lögè meliore Christianæ do-
 ctrinæ & salutariũ consiliorũ cibo recreabant. Cum
 ex iis, qui annis singulis Goã ex Lusitania appellũt,
 plurimi ex longissima ac molestissima nauigatione
 graues cõtrahant ægri tudines, amplũ in eadẽ vrbe
 valetudinariũ, in quo ægroti præstò haberent adiu-
 menta omnia, q̄ ad animi & corporis curationẽ sunt
 necessaria, Regis Lusitani mandato & expẽsis insti-
 tutũ est. Non est passus Gonzalus suum hac in re of-
 ficiũ deesse. Nam quo tẽpore prouinciã moderaba-
 tur, statuit vt ad nauiũ appulsum certus deligeretur
 numerus sociorũ, qui quãdiu opus esset, in nosoco-
 miõ morarètur, & in curandis egris atque omni opẽ
 iuuandis laborẽ suum studiũq; impenderent. Vt er-
 go sanctissimæ occupationi initiũ daret, tredecim
 cũ sociis ad hospitalẽ domum cõtedit; vbi in publi-
 ca valetudinarij ara, vt ab ipsis quoq; agris audire-
 tur,

tur, rem diuinam in primis fecit, socios deinde omnes cœlesti pane reereuit, postea gratiarũ actione peracta per ægrotorũ cubicula eos deduxit, & suas singulis diuisit stationes. Exinde ad ædiculã, quæ ipsis erat ad habitandum designata, eos comitatus breui quidẽ, sed graui & efficaci sermone hortatus est, vt loci difficultates libenter exorberet, vt ægrotorũ querimonias & fastidia non æquo tantũ, verum etiam læto animo toleraret, vt caritatis officia, cum eo, quo par est, caritatis affectu exerceant, vt in factis dictisq; modestiam, in bonis propositis constantiã, in tractandis infirmorũ animis prudentiam seruarent; vt tandem maximè niterentur omnibus vt grati ac beneuoli, nemini prorsus essent onerosi. Inter hæc solatij & spiritus monita cõsumptus dies. Mãsisset cum reliquis in nosocomio Gonzalus, nisi rei domesticæ procuratio obstaret. Singulos igitur tenerrimè amplexus, in collegium sub noctem reuersus est. Illi verò plus mensẽ cum ægrotis demorati, quæ à Prouinciali suo acceperant, summa cum fide & diligentia exequi curauere.

De ratione subditos promouendũ.

CAP X.

QUAMVIS ea honesti naturã sit, vt omni detracto emolumento, hominum ad se animos alliciat; ipsaque per se virtus satis magnam in se sui mercedem habeat: quoniã tamen etiã illa quæ per se pulchra sunt, nec cõmendatione egent, vt expetantur, crescere laudata solent; & ad rectè agendum facilis mouentur homines cum aliqua inuitantur utilitate; solebat prudens Pater propositis premiolis ad pietatem comparatis, iuniores socios

L 2

ad